

DIKĻIETIS

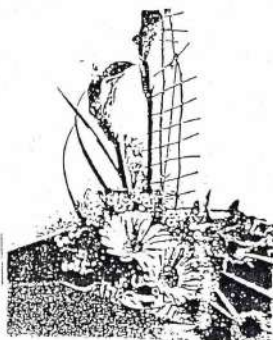
1996. JŪLIJS

Dikļu pagasta izdevums

Iet gadi skaisti, gari gadi,
Kas nebeigs mani reibināt...
Vēl jau pilādžiem ogas ir zaļas,
Vēl varam vasaras ābolā kost,
Vēl mums jā izdzer vasaras daļa
Pirms savus kausus noliekam nost.

Ē. Ādamsons

Sveicam
jūlijā mēnesī
dzimušos
pensionārus un invalīdus!

Atvainojamies Harijam Lūkinam, kura uzvārds nebija iekļauts
to sportistu sarakstā, kuri piedalījās pilsētu un pagastu sporta spēlēs.

Gauži nāca, drīz aizgāja
Tā lielā Jāņa diena:
Nebij dienu, ne nedēļu,
Vienu pašu vakariņu.

Svētki, kas tik ilgi tika gaidīti, pagāja ātri un tagad nedaudz skumji par to kas varēja
būt, bet tomēr nebija.

"Cilvēks domā, bet Dievs dara", tādeļ viss notika tieši tā un ne citādi. Lietus liņāja
un estrādes grīda laistījās uguņu gaismā kā Rīga, Daugavas ūdeņos. Ligo vakars
bija sācies, bet ligotāji nenāca - toties bija garantēta trīskārša drošība - policija
zemesargi un aizsargi. Paldies viņiem par to, jo par incidentiem nebija jābaidās.
Var jau būt, ka šo cilvēku klātbūtne tā bija sabaidījusi ligotājus, ka visu vakaru
netika dzirdēta neviena ligo dziesma, un tik rūpīgi gatavotie un visu vakaru
kurinātie uguns kuri tā pa istam arī nevienam nebija vajadzīgi.
Mēs nemākam, negribam vai arī nav vajadzība ligot kopīgi. Lai vai kā liels, liels paldies
visiem tiem, kas palīdzēja ar savu darbu un arī finansiāli atbalstīja kultūras namu, lai būtu
mūzika un šis vakars varētu notikt.

Paldies Rutai Veidei un Dikļu piensaimnieku biedrībai, kā arī Indulim Dukam, Dainim
Piebalgam, Raimondam Švedrem un Normundam Grabovskim.

Paldies Aivaram Dirnēnam, kas gādāja par meijām un ozolu zariem, lai estrāde iegūtu
svētku noskaņu. Paldies Vijai Driemanei par morālo atbalstu. Paldies Jums visiem, kas
bijāt atnākuši un bijāt kopā ar mums.

Nākošo gadu ligošim katrs savās mājās.

k / n vadītāja Elita Liepiņa.

Mīļie dikļieši un daugulieši!

No tēvutēvu pastalām,
No skāla gaismas bālās
Mēs platā soli aizejam
Ik brīdī tālāk, tālāk.

No senā darba tikuma,
Bez kura neaug maize,
No gaišās siržu gudrības
Kaut nespētu mēs aiziet.

/ A. Ķirškalne /

Ir noslēdzies konkurss par sakoptāko sētu pagastā. Mēs, konkursa organizētāji, nolēmām
iztikt bez vietu dalīšanas. Grūti izšķirt, kam dot pirmo, kam kādu citu vietu; jo katrai
mājai ir kaut kas savs un neatkārtojams. Paldies saimniekiem, kur bijām gaidīti. Savukārt
mazāks paldies tiem, kur nebijām gaidīti. Bija patīkami redzēt, kā tiek atjaunotas un no
jauna veidotas saimniecības, un kā tiek koptas puķu dobes un veidoti mauriņi.

Un tāpat Dauguļu un Dikļu galā gribētos uzteikt.

DAUGUĻI

"Madaras" / Šķērstiņu ģim. /

"Dreimaņi" / Jansonu ģim. /

"Laipenes" / Licišu ģim. /

"Tiltiņi" / Dalkes ģim. /

DIKĻI

"Ābelītes" / Ludiņu ģim. /

"Smaidas" / Bleivju ģim. /

"Zemdegas" / Ivanovu ģim. /

"Mieriņi" / Minču ģim. /

"Noriņas" / Saliņu ģim. /

"Zītari" / Krastiņu ģim. /

Deputāts V. Krūmiņš.

Teātra diena Dikļos 1996.gada 3.augustā.

Visos iepriekšējos teātra svētkos vairāk tika priecēti un lustināti pieaugušie.
Šoreiz svētkos 3.augustā vairāk tiks priecēti bērni. Pie mums pēc gada pārtraukuma
atkal ciemos iemiļotais un iecienītais Valmieras teātris ar izrādi bērniem "Ninigra
un Aligru". Šī izrāde izpelnījies atzinību aizvadītā gada teātra sezonas vērtējumā
republikā kā labākā izrāde bērniem.

Svētkos piedalīsies "Olgas disenītes" fināla dalībnieki, (fināls notika Saulkrastos),
kuri izpelnījušies atzinību un ir šī fināla diplomandi.

Kad būsīm izpriecājušies "Olgas disenītes" koncertā un dzīvojuši līdz Valmieras
teātra izrādes dalībniekiem, tad pēc saules rieta lustīgā zaļumballē mūs aicinās
populārā un iemiļotā šlagergrupa "Zēlli".

Teātra svētku sākums pl.13.30-"Olgas disenītes" dalībnieku koncerts

pl.15.00-izrāde "Ninigra un Aligru"

pl.22.00-zaļumballe.

Būs arī pilnas bufetes gan atspirdzinošiem dzērieniem, gan kārdinošiem ēdieniem.

Gaužās ikdienas asaras Dikļu pils paēnā

Dikļu pagasta pašvaldība gatavojas sniegt prasību tiesā pret Dikļu pils īpašnieci Ivaru Ceļeri, kuras rīcība pils apsaimniekošanā radījusi materiālus zaudējumus pagasta valdei un daudzām ģimenēm. Taču vairāk par mantiskajām zūdībām diklāniešiem sāp sirds par I. Ceļeres attieksmi pret vīniem. Dikļu pils saimniece ir kalpojuši evaņģēliski luteriskajās draudzēs Augstrozē un Dikļos, un lai nu no kura, bet no Dieva vārda sludinātājas gan netika gaidīta nelejūtība un vienaldzība pret cilvēku ciešanām.

Attēls no D. Bruģa grāmatas «Historisma pils Latvijā»

Dikļu muiža ir arhitektūras ansamblis, kurā ietilpst arī pagājušā gadsimta deivendēmītajos gados neobaroka stilā celts pils. Atšķirībā no ļoti daudzām citām muižām ēkā Latvijā Dikļu pili ir labi saglabājis interjers — kamins vestibūls, vairākas podiņu krāsnis, kāpņu margas, durvju vērtnes, parkets, sienu paneļi un griestu apdare. Kultūrvēsturiska nozīme ir arī muižas kļēji — 18. gadsimta beigās vai 19. gadsimta sākumā celta klasicisma stila ēka.

Sarežģījumi Dikļu pils ansambļa apsaimniekošanā sākas pirms četriem gadiem, kad lielā sleigā to atslāja iepriekšējā īpašnieki — republikāniskā traumatoloģijas un ortopēdijas rehabilitācijas slimnīca. Pagasta pašvaldībai nebija pa spēkam ēkas uzturēt. Tika meklēti vairāki apsaimniekošanas varianti, līdz beidzot, izvērtējot vairākus biznesa plānus, iepriekšējā pagastvalde par piemērotāko atzina Augstrozes un Dikļu evaņģēliski luteriskās draudzes mācītāja I. Ceļeres piedāvāto variantu muižas ansambļa ēku izmantošanai. 1994. gada 9. martā līguma noslēgšanas akta parakstus par 25 000 latu ar nomaksu 10 gados. Pērnā gada izdarīta pirmā iemaksa — 1000 latu.

Nepiepildītās ieceres

Kalpojot Augstrozes un Dikļu evaņģēliski luteriskajās draudzēs, I. Ceļerei radās do-

ma Dikļu pili izveidot kristīgu un garīgu centru. Lai nezustu šīs ēkas iepriekšējā — ārstnieciskā — nozīmība, bija iecerēts šā centra ietvaros izveidot grūtnieču rehabilitācijas centru, kur mātām, kas bērna gaidīšanas laikā izgājušas medicamentozu ārstēšanas kursu slimnīcā, būtu iespēja turpināt uzlabot savu veselību. Bija paredzēts sniegt mātēm zināšanas bērnu kopšanā, ar viņām strādātu psihologs un mācītājs. Rehabilitācijas centra darbā bija iecerēti iesaistīt arī ārvalstu speciālistus un kalpo-

lājus no evaņģēliski luteriskajām draudzēm ārzemēs. Tā kā centra izveide, kā arī ēku remonts un uzturēšana tomēr prasītu ievērojamus līdzekļus, Dikļu pili bija paredzēts izvērst arī saimnieciskā darbībā.

Savā biznesa plānā I. Ceļere rakstā: "Kā kristīgajam un garīgajam centram tālākos uzdevumus ir pulcināt ar sevi kristietību. Tas izpausies kristīgu pasākumu uzturēšanā Valmieras prāvesta iecirknī, Latvijā, kā arī starptautiskā mērogā. Būtu iespēja organizēt kristīgās nolietnes gan jaunietiem, gan arī vecākiem cilvēkiem. Būtu iespēja organizēt draudžu dienas, kā arī, godinot J. Neikena piemiņu, ik gadus rīkot Latvijas draudžu koku dziesmu svētkus Dikļu estrādē ar izmīnāšanu un ēdināšanu kristīgajā centrā. Varētu arī rīkot citus draudžu pasākumus — tematiskus vakarus, atpūtas ballies un slēgtos vakarus, taču visus kristīgā garā, morālī ieturētā veidā. Savā kalpošanas laikā Augstrozes un Dikļu

evaņģēliski luteriskajās draudzēs esmu ieguvis ļoti daudzus draugus un kolēģus ārpus Latvijas. Visi šie cilvēki ir viesojušies Augstrozē, palīdzējuši ar savām lūgšanām, darbu, līdzekļiem. Nu gribu tos piesaistīt arī šim kristīgā centra veidošanas darbam. Tie ir, piemēram, Vācijas studentu misija, Ministres evaņģēliski luteriskās draudzes, Magdeburgas Sv. Trīsvienības draudzes, Katedrāles draudzes luteriskās, Kanādas latviešu organizācijas "Daugavas Vānādes" cili, Anceles (..) un daudzi citi. Ar Dieva svētību un šo ļaužu atbalstu mēs vieglāk varētu atrisināt visas garīgā centra izveides problēmas."

Dikļu pili bija paredzēts ierīkot balnāmaizes izstrādājumu ceptuvi, piedāvāt viesnīcas pakalpojumus tūristiem, izveidot kafejnīcu, restorānu, būru un deju zāli ar bāru. Atsevišķs virtuves bloks bija paredzēts rehabilitācijas centram. Darbotos arī kristīgo grāmatu un atbūtnikas veikaliņš. Līdz ar grūtnieču rehabilitācijas centra izveidi Dikļu pili bija plānots arī darbu nodrošināt vairāk nekā pus-simts cilvēku.

Tās bija ieceres... Dikļu pils nav ieguvis kristīgu un garīgu centra labo slavu, iespējams, "grīstē viss sagāja" tālāk, ka Dikļu pili savā ipašumā ieguva privātpersona — konkrēti I. Ceļere, bet ne juridiska persona, kam ārzemēs dzīvojošie labvēļi līdzekļus uzlicētu ar drošāku un dāsnāku sirdi. Bet diklāniešiem no šīs atziņas vieglāk nekā, jo šo pāris gadu laikā viņi pieredzējuši vilšanās

un pārdzīvojuši daudzus rūgtuma pilnus brīžus.

Aukstumā un bez ūdens

Ar Dikļu pils apkures sistēmu ir saistīts tuvinās 12 dzīvokļu Ligoņu muižas, bet piecām mājām ar pils kompleksu ir kopīga ūdensvada sistēma, jo pils pagrabā atrodas artēziskā akā un kūknis.

Pagājušajā ziemā Ligoņu muižas iedzīvotāji savos mitekļos sūta. Lai gan pils īpašniece bija solījusi Dikļu pili ierīkot autonomu apkuri, tas netika izdarīts. Tādēļ Dikļu pagasta valdes priekšsēdētāja Ināra Grabovska uzskata, ka ir pārkāpta pirkšanas un pārdošanas līgumā noslēgtā vienošanās, ka pils īpašniece nodrošina Ligoņu muižas ar siltumu tīklmēr, kamēr šāda apkure tiek ierīkota. Var runāt par iepriekšējās pagasta valdes nekompetenci līgumu slēgšanā, jo konkrētajā gadījumā tajā neliela atbūtnes lietas, kas skar pagasta iedzīvotāju labklājību un elementāras sadzīves normas. Taču kas padarīts, padarīts. Tagad atliek vienīgi konstatēt, ka līgums ir visai vienkāršs un labvēlīgs vienīgi īpašniecei.

Lai nu kā — pagājušā gada vasarā Ligoņu muižas iedzīvotāji un Dikļu pagasta valde saņēma Dikļu pils īpašnieces I. Ceļeres paziņojumu, ka esošās apkures sistēmas ekspluatācija ir neekonomiska un tādēļ uzskatāma par nelietderīgu.

Stāsta Dikļu pagasta valdes priekšsēdētāja I. Grabovska: "Bijām spiesti Ligoņu muižas iedzīvotājiem nopirkt elektriskos sildītājus, ievietot jaunus elektrības kabeļus. Taču bargajā un aukstajā ziemā, kāda bija pērn, pat "Elektrolux" sildītāji neglāba no sala šos 28 Ligoņu muižas iedzīvotājus. Daudzi arī nevarēja atļauties tik daudz tērēt par siltumu, jo elektrības cenas bija vairākkārt cēlušās. Pils ūdens caurules, aizsala kanalizācija. Tuvākā akā atrodas 800 m attālumā. Ūdeni ēdiena pagatavošanai vēl var atnest, bet citām vajadzībām — pagrūti. Ligoņu muižas iedzīvotājiem pēc šīs ziemas radušies materiāli zaudējumi — apmetējuma dzīvokļu sienas, nosalusi istabas augi, bojātas mašīnas un mēbeles. Sliņoja veci un jauni, bet bērni bija slimi gandrīz visu ziemu. Taču bezspēcība privātpašnieka priekšā ir visnomācīgākā."

1994./95. gada apkures sezonā pils īpašniece nebija norēķinājusies par patērēto elektrību. Tādēļ pērnvasar "Enerģokontrolle" pilnībā grasījās slēgt elektrību Dikļu pils ansambli. Pagasta valde "Izprasīja" elektrību ūdens sūkņiem, kas nodrošina ar ūdeni piecas mājas, kurās dzīvo 61 cilvēks. Sūkņi ir vecs, ziemā bija plūsmu ūdensvadā. Pagasta pašvaldība atļāvas pārkāpt privātpašnieka robežas un bojāumus salabot.

"Pašlaik galvenais, ko gribam panākt — lai pili atsāktu darboties katlmāja, būtu regulāra ūdensapgāde, lai privātpašnieces dēļ nevienam neciestu un cilvēki varētu dzīvot normālu dzīvi", atzīst I. Grabovska.

Es negribu laisnoties

Dikļu pils īpašniece I. Ceļere nevēlējas laisnoties un meklēt atlūnas. Nevienu jau tas nevarot interesēt. Kā gards kumosā skūgēim un nelabvēļiem pasniegts fakts, ka mācītāja (!) salīdzinot cilvēkus. Precizitātes labad gan jāmin, ka I. Ceļere nav ordinēta par mācītāju, viņa ir teoloģijas bakalāure, kas nu jau piecus gadus kalpo Augstrozes draudzē. Dieva vārda sludināšana

un līdzšinējais klusums Dikļu pils saimnieciskās rošanās aktivizēšanā, kā arī kalnīmāju salstošie ļaudis atrasti par piedauzības akmeni, kas nu mājas ļaužu valodu dzīvinās.

I. Ceļere skumji konstatē: "Manuprāt, situācija šajā brīdī ir saasināta un faktus vienmēr var pasniegt vienam vai otram labvēlīgākā gaismā. Vislabprātāk šajā konfliktu situācijā es neieiktu nēko, jo vārdi tiek pēti un dažādi tukoti. Jā, pils pašlaik stāv tukša un tā ir problēma. Bet juridiski es nebiju saistīta ar pili apkārtojo māju iedzīvotājiem. Katram jārisina savas problēmas. Sava biznesa plāna izpildei es neesmu devis nekādus teminjus. Cik daudz pa šo laiku Latvijā ir nepiepliditu solījumu, nepiepliditu ieceru... Tas, ka man vēl nav izdevies īstenot plānoto, drīzāk ir skumjš, nevis jauns slāists. Šo divu gadu laikā ļoti daudz apstākļi manā dzīvē sakrīta kopā — nevar jau paredzēt visu, kas var notikt. Bet es nedomāju par pils pārdošanu un joprojām neesmu atmetusi ideju, ka Dikļu pils varētu izveidoties par jauku garīgu centru."

Vai būs atrisinājums?

Dikļu pagasta pašvaldība ir leinteresēta pārturēt sarezģījumus, kas saistīti ar Dikļu pils apsaimniekošanu, un rīkoles kardināli.

Dikļu pils pašreizējā īpašniece pili pārdot negrāsās. Konflikta vērtotājiem no malas saprātīgākais šķiet variants, ja lieta līdz tiesal nenonāktu un tiktu panākta vienošanās, kas apmierinātu abas puses, val arī mierīgā ceļā notiktu īpašnieka maiņa. Taču val pils īpašnieka maiņa glābs diklāniešus no saļšanas un problēmām ūdensapgādē? Iepriekšējā tik pierastā un ērtā kopu sistēmā li vīsa sen jau izjukusi. Val nākamais pils īpašnieks, ja tāds būs, būs ar mīkstāku sirdi un atļaus katlmāju, bojāto siltumtrasi un ūdensvadu uz blakusmājām sava sirdsmiera un labu kalnīnāttiecību dēļ, kaut gan finansāli tas viņam "sistu pa kabatu"?

I. Else
Valmierā

Diklieši atkal sportā.

Un tā turpinām atkal sportot. Š.g. 15. jūnijā a/s "Vidzemes piens" kolektīvs organizēja sporta svētkus atpūtas bāzē "Krāči". Tā kā jūnija sākumā noorganizējam sportistu komandu, lai piedalītos rajona pašvaldības sporta svētkos, tad tagad nebija īpašu problēmu noorganizēt komandu piensaimnieku sporta svētkos. Sākumā mūsu pagasta piensaimnieku KS priekšniece Ruta Veide bija nedaudz apmulsusi-vai izdosies? Tad kopā ar Jaunišu ģimeni nolēmām riskēt-organizēt komandu un piedalīties. Un tā-15. jūnijā rītā ar Rutu Veidi priekšgalā visi sportiskā noskaņojumā sēdāmies Ozolu autobusā un, smiedami, braucām uz "Krāčiem". Nebija ne jausmas, kas un kā tur notiks, bet nolēmām cīnīties un Dikļiem negodu nedarīt. "Krāčos" viss sākās ar sportistu parādi. Tad nu arī ieraudzījām un uzzinājām, kādi būs mūsu pretinieki: a/s "Vidzemes piens" komanda, Kauguriēšu piensaimnieki, Rankas piensaimnieki, Trikātas piensaimnieki, Rūjienas piensaimnieki, Cēsu piensaimnieku biedrības sviesta un siera bāzes komanda.

Liēki rakstīt, kā mēs skaļi uzgavilējām, kad parādēs atklāšanā Dikļu komandai par drosmi piedalīties speciālbaltu pasniedza a/s "Vidzemes piens" prezidents K. Šķobas kungs. Nu ko-sākums labs! Mastā tika pacelts sacensību karogs, sekoja īsas uzrunas, laba garastāvokļa un sportisku veiksmju vēlējums. Tad notika izloze starp komandām un sākās sacensības. Mūsu sportisti sāka cīnīties volejbolā. Mūsu komandā azartiski cīnījās A. Antone, B. Jaunite, J. Silīņš, A. Šimanis, V. Jaunītis, S. Gaulis, rezervistos A. Dimēns un es. Cik sparīgi volejbolisti "strādāja" uz volejbola laukuma, tikpat centīgi un skaļi mēs-lidzjutēji (visi) pārējie braucēji "strādājām" volejbola laukuma malā. Ceram, ka dažbrīd tas ļoti palīdzēja. Mūšējie gan vinnēja, gan zaudēja-tāpat kā visi citi.

Turpinājums pielikumā.

***** VALMIERAS BUB PIEDAVA *****

Dūmvadu tīrīšanu un remontu,

ugunsdzēsamo aparātu pildīšanu,

zibensnovēdēju uzstādīšanu,

elektrolektrumu mērījumus

kā arī iespējams legādātles:

*cepeškrāsnis

*gofrētos krāšņu metāla apvalkus

(var pasūtīt jebkura izmēra)

Uzziņas pa telefoniem-

Valmiera - 22721

Turpinājums.

Diklieši atkal sportā.

Izrādījās, ka šīs sacensības kopumā visu dienu bija domātas un organizētas kā tiešām jauka atpūta un pasportošana. Sacensību atmosfēra ļoti labsirdīga un draudzīga, sacensību vieta-kokos ieskauta pļaviņa Gaujas krastā, laiks-bez lietus. Gan volejbolā, gan pārējos sporta veidos nevaldīja nikna cīņa, bet gan tāda jauka "mačošanās". Tas mums palīdzēja, jo pēc volejbola sekoja tautas bumba. Dikļus aizstāvēja šai sporta veidā I. Kaimiņa, M. Jaunīte, B. Šimane, A. Niedzviedze, E. Šimane, A. Bērziņa, rezervē R. Krēsliņa, M. Dirnēna. Kopvērtējumā mūsu meitenēm trešā vieta un balvas. Tad visi devāmies just līdz mūsu futbolistiem. Komandā S. Gaulis, S. Sondars, R. Antons, Ģ. Grabuzovs, V. Krasovskis. Nu malači-mazi augumā, bet naski un kustīgi. Tika finālā-cīnijās par 3.-4. vietu. Nu traki gan bija-pretinieki tādi garkājaini un lieli augumā, baidījāmies, ka tos mūsu mazos futbolistus nesamin, bet viss beidzās labi. Tad sekoja jautrības stafete. Mēs noklausījāmies uzdevumus un arī sastādījām vajadzīgo komandu, -ja jau jāskrien, kādu nesot "pičpaunā"-tad to darīs V. Jaunītis, kurš nesīs mazo Evu Šimani, ja jāskrien ar bumbu starp kājām-tad futbolists R. Antons, uz Gauju ar burciņu pēc ūdens arī jāskrien-tā tad futbolists S. Gaulis startēs. I. Kaimiņa jauna un lokana, tā tad viņai jāveic etaps, kurā jāpārvietojas atmuguriski uz "visām četrām" un vēl uz vēdera jānes bumba. Vai stādāties priekšā, kā tas bija? Nē? Tad jautājiem Ilzei, viņa to paveica. "Ķerru stūma" M. Jaunīte ar S. Sondaru-Marutu aiz kājām turēja Sandi, kurš uz rokām ātri pārvietojās pa maršrutu. Savukārt, ar maisu leca mūsu futbolists Ģirts Grabuzovs. Mēs visi pārējie atkal pie līdzīgu jušanas un rezultātā 3. vieta! Tad mēs gandrīz visi mēģinājām iegūt kādu balvu metot basketbola soda metienus un šautriņas.

Kamēr lielie cīnijās minētajos sporta veidos, bērniem tika organizētas atsevišķas sacensības-skriešana, tāllēkšana, bumbiņu mešana, stafete. Mūsu bērni Ilze Dirnēna un Baiba Dirnēna, Jānis Kaibe un Eva Šimane "salasīja" visas godalgotās vietas. Arī bērniem tika pasniegti diplomu un balvas. Priecājās gan viņi, gan mēs visi kopā.

Protams, ka sacensību kulminācija bija virves vilkšana. Un arī šajā sporta veidā mūsu vīri turējās braši, kaut gan viegli tas nenācās, jo citas pretinieku komandas bija krietni pārākas kopsvarā. Un tā pie virves turējā, vilka un arī vairākkārt izvilka J. Siliņš, A. Šimanis, V. Jaunītis, A. Dirnēns, S. Sondars. Tādu līdzīgušanu ilgi neatceros piedzīvojusi. Mūsu komandas "diriģents" bija Brigita Jaunīte, mēs visi viņai blakus, tā jutām līdzīgu, ka aizsmakām gan. Bet bija vērts-mūsu vīri cīnijās par 3.-4. vietu.

Sacensības beidzās ar apbalvošanu un ciešu norunu tikties arī nākošajā gadā. Un tie, kas piedalījās šajos mačos, noteikti brauks arī nākošajā reizē, jo tās bija jaukas sacensības un veselīga atpūta. Un jauks bija mūsu noslēguma pasākums-uzbraucām Zilākalnā, suminājām mūsu tās dienas jubilāru S. Sondaru un stundu kopā atpūtāmies pie ugunskura.

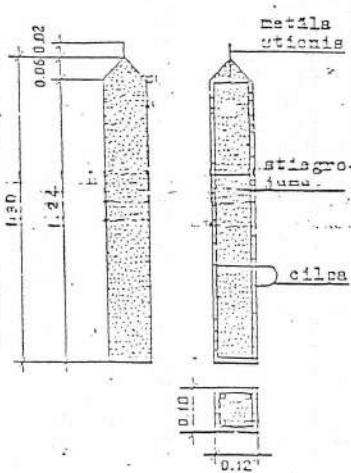
Visu dalībnieku vārdā paldies Rutai Veidei par uzaicinājumu braukt un piedalīties, par to, ka viņa ar savu morālo un piensaimnieku biedrības materiālo atbalstu mūs visu dienu "turēja sportiskā līmenī". Paldies arī Dikļu pagastam par sportisko ietērpu un Ozolu autobusa šoferītim par kopā pavadīto dienu.

Visu redzēto un piedzīvoto centās atcerēties un Jums pastāstīt V. Šimane.

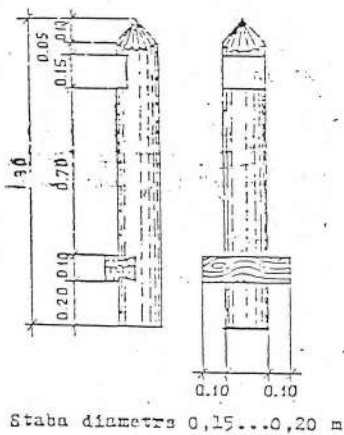
ROBEŽZĪMJU PARAUGI

(izmēri doti metros)

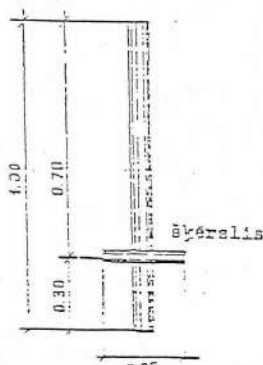
DZELZSBETONA STABS

KOKA STABS

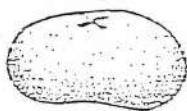

CAURULE (STIENIS)

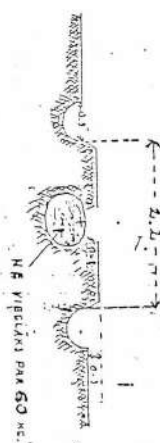
KRUSTAKMENS

Krustveida iekavums
garums - 6,0 m
augstums - 0,5 m

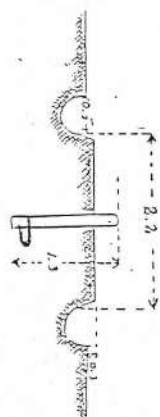

Laukakmens < 4m > 60 kg

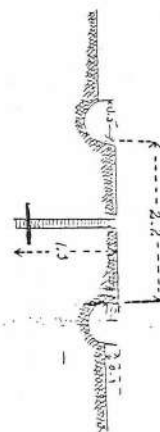
AKMENS

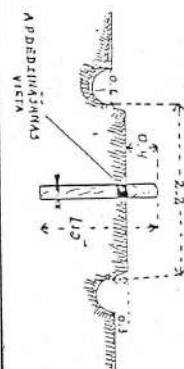
BETONA

METĀLA

KOKA

Sakarā ar neskatītiem par zemes kupcu izlikšanu aknīti izietojam robežzīmju paraugus.